

Dogtooth

Yönetmen: Giorgos Lanthimos

Senaryo: Giorgos Lanthimos, Efthymis Filippou

Oyuncular: Christos Stergioglou, Michele Valley, Aggeliki Papolia

2009/Yunanisatan/Yunca/94'

Dünyanız sadece evinizden ibaret olsaydı? Dünya görüşünüz, kelimelerinizin anlamı, yaşam alanınız, kıyafetleriniz, yiyecekleriniz, müzikleriniz, cinsel ihtiyaçlarınız ve geri kalan her şey anne babanızın kontrolü altında, bir başkasının sınırladığı bakış açısıyla sınırlı olsaydı? Onlar size “zombi” kelimesinin “küçük sarı bir çiçek” demek olduğunu söylerlerse artık küçük sarı bir çiçek gördüğünüzde “Bu zombi ne güzel kokuyor” diye düşünebilirsiniz. Çünkü dünyaya, dünyayı tanıyan insanların öğrettikleriyle anlam verirsiniz. Doğrular, yanlışlar, inanışlar, korkular, gerçekler en başta başkalarının kavramlarıdır ve sonradan sizin kavramlarınıza haline gelir. Bizim kavramımız olmadan önce o kavramı bir test ederiz, diğer insanların kavramlarıyla karşılaştırırız, dış dünyadan benzer örnekler toplarız ve tüm bunlar aynı kavramı işaret ediyorsa artık o kavram için doğru diyebiliriz. Ancak filmdeki üç kardeşin durumu pek de öyle değil; anne babaları tarafından eve hapse olmuş durumdalar ve ev dışında bir dünya olduğunu bilmiyorlar. Filmdeki gibi dış dünyadan tamamen izole olmuş bir ortamda işler farklı yürüyor.

Film, seyirciyi mekanik bir sesle karşılıyor: yeni kelimeler öğreten bir bant kaydı. Bu mekanik, soğuk hava bembeyaz duvarlarla bütünleşiyor ve film boyunca evin dışından bir karakter olan Christina dışında kimsenin adının geçmemesiyle perçinleniyor. Kurallar sadece fiziksel hayatta değil konuşma yapısında da hemen fark ediliyor. Ev halkı istekleri, dilekleri açıkça anlatan uzun uzun ve kurallı cümleler kuruyor; herkes kendisini en doğrudan şekilde ifade ediyor, iki anlamlılığa izin verilmiyor. Yalandan mümkün oldukça uzak duruluyor ve herkes birbirinin dürüst olduğunu varsayarak birbirlerinin sözlerine koşulsuz inanıyor. Bu kadar mekanik ve duygusallıktan uzak bir filmde soundtrack kullanılmaması da hiç şaşırtıcı değil. Duygusuzluğun en çok gözümüze sokulduğu sahnelerse seks sahneleri. Baba tarafından, sadece cinsel ihtiyaçlar doyurulsun diye dayatılan ve kimi yerlerde ensest ilişkiye uzanan sahnelerden bahsediyoruz. Oğlun seks sahneleri dışındaki sahnelerde ise tatmin olma ve özellikle seks partnerini bir araç olarak görme kavramları ön planda.

Köpek eğitiminin anlatıldığı sahneyle film büyük ölçüde paralel. Her köpek ona nasıl davranacağını göstermesini bekliyor derken bu ebeveynlerin çocukların yetiştirilmesindeki fikirlerinin temelini anlıyoruz; yani anne babanın görevi bu yolla onlara karakterini geliştirmesinde yardımcı olmaktan öte bizzat bu karakteri oluşturmak. Bu karakterse anne babanın hayalinde sahibine saygı duyup emirlerine uyan bir bekçi köpeği. Ne yazık ki burada çocuklar bekçi köpeğinden de fazlası olup birer robot haline geliyorlar. Tıpkı eğitilmiş bir köpek gibi çocuklar da yarışlara, oyunlara tabi tutulur. Yarışlar, çocukları hep en iyi olmaya çalışmaya ve dolayısıyla en iyi olma hırsına iter; çünkü kural bellidir: “hak eden alır.” Bu acımasız ortamdan bir kaçış yolu gibi görünebilecek tek yer “dışarı”dır. Ancak, “içeri”nin güvenli olduğu her fırsatta ima edilerek veya doğrudan vurgulanarak içerde kalmanın en iyi seçenek olduğu çocuklara dayatılır. Anne baba bir şekilde çocuklarının onlardan uzaklaşmalarını istemezler. Aslında durum görüldüğü kadar masum değil. Anne baba egemenliğinin ve onların tek güç haline gelmesinin ne demek olduğunu en çarpıcı şekilde görüyoruz bu filmde. İnsanın kendi doğrularının olmamasının nasıl bir şey olabileceğini hayal ediyoruz. Ama bu düzen çocukların, ailelerinin istediği gibi birer birey olmalarına yeter mi?

Elif Gökçe